

Dones i esport

La història de l'esport femení és la història d'una lluita. Al llarg dels segles, les dones han hagut d'obrir-se pas en contra dels prejudicis que els posava una societat que creia que elles no podien i no havien de fer esport. Les dones, avui dia, tenen un rol molt important en l'esport. Han demostrat que són capaces de fer coses que es creia que només l'home podia fer i en alguns casos ho fan millor que ells. Encara queda camí per acceptar que totes les dones siguin benvingudes i ben mirades en l'esport que elles vulguin fer i els agradi. Però gràcies a la lluita de moltes dones al llarg del temps, en molts països, es considera normal que les dones participin en competicions que suposadament elles "no poden".

Els jocs olímpics de l'antiga Grècia estaven vetats a les dones i en els moderns només van poder participar al golf i al tenis a París l'any 1900.

No s'ha de ser un geni per saber que l'esport femení no té el mateix nivell de popularitat o importància que té el masculí. Tot i així els últims hem vist un progrés en la presència als mitjans de comunicació més habituals.

Seria el cas del futbol femení gràcies als èxits aconseguits per l'equip de primera divisió del Barcelona (ho ha guanyat gairebé tot). Tot i això, la consideració, el salari o els reconeixements no estan ni molt menys al mateix nivell que el masculí. S'argumenta que els beneficis que genera el futbol masculí o el tenis, per exemple, no són ni de bon tros els mateixos i que per això hi ha aquesta diferència salarial tan brutal. Hi podem estar d'acord en part, però una altra cosa és el tracte que reben (viatjar en turista, hotels de menys categoria ...) I de fet el futbol femení no ha adquirit la categoria de professional fins al juny d'aquest any.

Un altre exemple que podríem posar seria el de Laia Sanz, que porta 11 anys participant en el Dakar i acabant-los tots (cap home ho ha fet) i a més a més els últims 8 anys sempre ha estat entre el 20 primers i se n'ha parlat ben poc.

Si en el cas de l'esport femení la lluita és important encara ho és molt més en el cas de les dones transgènere. S'està debatent constantment sobre la seva participació als esports femenins amb arguments moltes vegades transfòbics, com per exemple que tenen avantatges respecte a les dones cisgènere, quan a totes les competicions es vigila el nivell de testosterona i si s'està per sobre del nivell que es considera normal no es pot participar.

És una qüestió d'educació? Sí, i encara s'ha de treballar molt per aconseguir la igualtat i el reconeixement de les dones en l'esport. Un primer pas és el que van fer a Noruega quan l'equip masculí de la selecció de futbol va cedir part del seu sou al femení per tal de igualar-lo. Però són les institucions qui ho ha de regular, i és la societat qui ho ha d'exigir.